

Sygn.akt III APo 2/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 lutego 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Teresa Suchcicka

Protokolant: Dariusz Adamik

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 stycznia 2022 r. w B.

sprawy obwinionej E. S. (1)

na skutek odwołania obwinionej E. S. (1)

od orzeczenia Odwoławczej Komisji Dyscyplinarnej dla (...) przy Ministrze Edukacji Narodowej (...), sygn. akt (...). (...).14.2021 z dnia 27 kwietnia 2021r.

oddala odwołanie.

Sygn. akt III APo 2/21

UZASADNIENIE

Komisja Dyscyplinarna dla (...) przy Wojewodzie (...), orzeczeniem z 10 stycznia 2020 r. uznała E. S. (1) winną tego, że w dniu 4 września 2018 r. podczas prowadzonych zajęć w grupie I Przedszkola Samorządowego Nr 65 w B. zamknęła dzieci F. i L. K. w toalecie i pozostawiła je bez opieki. W ocenie Komisji obwiniona nie wywiązywała się z obowiązku rzetelnego realizowania zadań związanych z powierzonym stanowiskiem nauczyciela Przedszkola Samorządowego Nr 65 w B., o których mowa w art. 6 ustawy z 26 stycznia 1982 r. – Karta Nauczyciela, za co wymierzyła obwinionej karę dyscyplinarną określoną w art. 76 ust. 1 pkt 1 ustawy - Karta Nauczyciela tj. karę nagany z ostrzeżeniem.

Na skutek odwołania obwinionej od tego orzeczenia, Odwoławcza Komisja Dyscyplinarna dla (...) przy Ministrze Edukacji i Nauki, orzeczeniem z 27 kwietnia 2021 r. utrzymała w mocy zaskarżone orzeczenie.

Odwoławcza Komisja Dyscyplinarna przy Ministrze Edukacji i Nauki po analizie całości materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, podczas rozprawy w dniu 27 kwietnia 2021 roku, rozpatrzyła wniesione odwołanie i uznała, że materiał dowodowy potwierdza, że obwiniona E. S. (1) dokonała zarzuczonego jej czynu.

Odwoławcza Komisja Dyscyplinarna uznała za bezzasadne podważanie przez obwinioną wiarygodności wszelkich dowodów zgromadzonych w toku postępowania wyjaśniającego jak i dyscyplinarnego. Komisja wskazała, że w aktach sprawy znajdują się zeznania matki dzieci, która wskazała na dopuszczenie się przez obwinioną zarzucanego jej czynu. Z zeznań M. K. (1) wynika, że to przez niezwykłe zachowanie dzieci powzięła podejrzenia, że wydarzyło się coś niedobrego i dopiero dopytywane - zrelacjonowały, co się stało. Z opisu zachowania dzieci wynikało, że spotkało je coś niedobrego, czego nie umiały sobie wytłumaczyć i co budziło ich niepokój i lęk do tego stopnia, że odmówiły dalszego chodzenia do przedszkola. Z zeznań matki wynika, że dzieci niechętnie opowiadały o całym zdarzeniu, a wypytywane przez nią osobno, przedstawiły spójny obraz tego, co się stało. W aktach sprawy znajdują się również zeznania bezpośredniego świadka zdarzenia J. Z. (pomocy nauczyciela), która zeznała, że w reakcji na płacz L. K. obwiniona zaprowadziła dziewczynkę na koniec sali, w której odbywały się zajęcia, a później zaprowadziła ją do

łazienki. W związku z zaistniałą sytuacją F. K., znajdujący się pod opieką J. Z., wybiegł do łazienki za siostrą. Z zeznań świadka wynika, że w łazience rodzeństwo płakało. Po kilku minutach obwiniona zamknęła drzwi do łazienki i pomimo zamkniętych drzwi był słyszalny płacz dzieci. Po pewnym czasie dzieci samodzielnie kolejno wyszły z pomieszczenia (dowód w sprawie protokół przesłuchania świadka J. Z.).

W ocenie Odwoławczej Komisji Dyscyplinarnej, analiza przebiegu postępowania wyjaśniającego, w szczególności zeznań świadków, pozwoliła na stwierdzenie, że opisywane zdarzenie z całą pewnością miało miejsce. Z drugiej zaś strony nie ma uzasadnionych podstaw, aby zeznającym w charakterze świadków osobom, można było zarzucić brak bezstronności. Brak jest w aktach sprawy dowodów na to, aby bezpośredni świadkowie zdarzenia, czy też matka dzieci mieli powody do tego, aby zeznawać fałszywie przeciwko obwinionej, tym bardziej, że świadkowie zostali uprzedzeni o odpowiedzialności za składanie fałszywych zeznań, a ich zeznania były spójne. Zdaniem Komisji, zeznania świadków pozwoliły na potwierdzenie zarzucanych obwinionej czynów i na tej podstawie należało uznać obwiniona winną uchybienia obowiązkowi i godności zawodu nauczyciela określonych w art. 6 ustawy - Karta Nauczyciela. W odniesieniu do zawodu nauczyciela, wobec którego poziom stawianych wymagań jest bardzo wysoki, Komisja wskazała, że przez uchybienie godności należy rozumieć wszelkie zachowania nauczyciela, które nie mogą być akceptowane z uwagi na dobro dzieci. Podstawą do zakwalifikowania przewinienia jako uchybienie godności zawodu nauczyciela, będzie stanowić jego treść m.in.: wszelkie przejawy przemocy fizycznej i stosowanie nacisku psychicznego wobec dziecka, naruszenie godności dziecka, niestosowne zachowanie się, które w sposób jednoznaczny narusza ogólne normy etyczne i zachowania przyjęte w środowisku przedszkola. Nauczyciel w swoich działaniach dydaktycznych, wychowawczych i opiekuńczych ma obowiązek kierować się dobrem uczniów, troską o ich zdrowie, postawę moralną, z poszanowaniem godności osobistej dziecka, zgodnie z wymogiem art. 5 ustawy z dnia 14 grudnia 2016 r. - Prawo oświatowe (Dz.U. z 2020 r. poz. 910, z późn. zm.).

Odwoławcza Komisja Dyscyplinarna stwierdziła, że stosowanie nacisku emocjonalnego wobec dzieci w wieku przedszkolnym stanowi niewątpliwie przesłankę ukarania nauczyciela karą dyscyplinarną, gdyż jest to naruszenie nie tylko obowiązku rzetelnego realizowania zadań związanych z podstawowymi funkcjami przedszkola: dydaktyczną, wychowawczą i opiekuńczą oraz wspierania każdego ucznia w jego rozwoju (art. 6 stawy - Karty Nauczyciela), ale także naruszenie godności osobistej ucznia (art. 5 ustawy - Prawo oświatowe). Obwiniona, zamknąwszy w łazience trzyletnie dzieci F. i L. K. i pozostawiwszy je bez opieki 4 września 2018 r. podczas prowadzonych zajęć w grupie I Przedszkola Samorządowego nr 65 w B., naruszyła wskazane przepisy. Opisane działanie i sytuacja, w których dziecko boi się iść na zajęcia, a myśl o pobycie w przedszkolu wywołuje u niego lęk, są niedopuszczalne. Nauczyciel, który dziecku jawi się jako zagrożenie, nie realizuje właściwie swych obowiązków. Komisja wskazała, że L. została zaprowadzona przez obwinioną do łazienki nie w celu załatwienia potrzeby fizjologicznej, ale w celu odizolowania od pozostałych dzieci w grupie. I nie ma znaczenia, jak dowodzi obrońca, że drzwi do łazienki były otwarte.

W ocenie Komisji również fakt, że dzieci samodzielnie wyszły z łazienki nie dowodzi niewinności obwinionej. Przedszkole powinno być miejscem bezpiecznym, a nie miejscem łamania psychiki dzieci, miejscem gdzie szczególnie powinny być przestrzegane prawa dziecka, a bezpieczeństwo priorytetem. Takie nieprzemyślane i nieadekwatne do sytuacji działania obwinionej, upokarzają dzieci, które w obliczu zaistniałej sytuacji były bezsilne.

W opinii Odwoławczej Komisji Dyscyplinarnej wymierzając obwinionej najniższy wymiar kary dyscyplinarnej, Komisja Dyscyplinarna wzięła pod uwagę wszystkie okoliczności zdarzenia, stopień winy i szkodliwość społeczną czynu. Opisany czyn miał miejsce, a obwiniona uchybiła godności zawodu nauczyciela w myśl art. 6 ustawy Karta Nauczyciela i obowiązkowi rzetelnego realizowania powierzonych mu zadań.

W związku z powyższym w nawiązaniu do art. 85I ust. 1 pkt 1 ustawy Karta Nauczyciela, Odwoławcza Komisja Dyscyplinarna dla (...) przy Ministrze Edukacji i Nauki postanowiła orzec jak w sentencji i utrzymać w mocy zaskarżone orzeczenie, wymierzając obwinionej karę nagany z ostrzeżeniem określoną w art. 76 ust.1 pkt 1 ustawy Karta Nauczyciela.

Odwołanie od powyższego orzeczenia wniosła obwiniona E. S. (1). Zaskarżyła je w całości i zarzuciła naruszenie:

1. art. 6 pkt. 1 w związku z art. 75 Karty Nauczyciela przez ich błędną interpretację i niewłaściwe zastosowanie poprzez przyjęcie, że obwiniona dopuściła się naruszenia obowiązków wymienionych w w/w przepisach, jest to ustalenie niezgodne ze stanem faktycznym - bowiem wywiązywała się ze swoich obowiązków w sposób nienaganny w czasie zatrudnienia w Przedszkolu Samorządowym nr 65 w B.,

2. art. 76 ust. 1 pkt. 1 Karty Nauczyciela – w sytuacji gdy postępowanie nie potwierdziło w sposób bezsporny popełnienia przez obwinioną zarzucanego czynu - dlatego nie powinna być ukarana karą nagany z ostrzeżeniem,

3. art. 233 k.p.c. oceną dowodów dokonaną z przekroczeniem zasady ich swobodnej oceny, jak również dokonaniem ustaleń faktycznych sprzecznych ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym przez oparcie przez Komisję II instancji rozstrzygnięcia wyłącznie na zeznaniach ocenionych wybiórczo z jednoczesnym pominięciem dowodu z przesłuchania świadków zgłoszonych przez obwinioną,

4. art. 227 k.p.c. poprzez zaniechanie przeprowadzenia postępowania dowodowego w kierunku oferowanym przez obwinioną i w konsekwencji nie przeprowadzenie dowodów z zeznań wnioskowanych świadków, oraz wniosku z dnia 26 sierpnia 2020 roku skierowanego do Komisji II instancji dot. dopuszczenia dowodu z akt sprawy karnej - mimo że wniosek o przeprowadzenie w/w dowodów został zgłoszony i miał służyć wyjaśnieniu w sprawie istotnych okoliczności.

Z uwagi na powyższe zarzuty, obwiniona wniosła o uchylenie w całości zaskarżonego orzeczenia i wydanie wyroku o uniewinnieniu od zarzucanego jej czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do Komisji Dyscyplinarnej przy Ministrze Edukacji Narodowej do ponownego rozpoznania - celem uzupełnienia postępowania dowodowego zgłoszonego w postępowaniu przed Komisją dot. ponownego przesłuchania następujących świadków: M. K. (1), J. Z., A. S., E. S. (2) oraz przesłuchania świadków dodatkowych: A. K. - na okoliczność rzekomego zdarzenia z dnia 4 września 2018 roku. Dodatkowo wniosła o przesłuchanie w charakterze świadka: E. S. (3) na okoliczność wyjaśnienia nieprawdziwych zarzutów skierowanych w stosunku do obwinionej, M. K. (2) oraz pracodawcy tj.: A. F. na okoliczność tworzenia dokumentacji składanej do Komisji Dyscyplinarnej I instancji oraz uzupełnienia zeznań, zatajenia dokumentu obwinionej - który nie został skierowany przez Dyrektora na Komisję Dyscyplinarną I instancji. Ponadto obwiniona wniosła o: zobowiązanie Komisji II instancji do uzupełnienia dokumentacji o zapis, iż w posiedzeniu uczestniczył w roli obserwatora Pan A. G.; zażądanie z Prokuratury Rejonowej Północ w B. oraz II Komisarjatu Policji w B-stoku akt sprawy karnej o sygn. RSD 856/20 i dopuszczenie dowodu z niniejszych akt na okoliczność stosowania wobec obwinionej mobbingu i uzupełnienia materiału dowodowego w sprawie będącej przedmiotem niniejszego postępowania; zażądanie z Państwowej Inspekcji Pracy w B. akt. sprawy nr. Rej. (...) - A.0600.145.2021.5 i dopuszczenie dowodu z niniejszych akt - na okoliczność uzupełnienia materiału dowodowego w sprawie.

W piśmie z 23 stycznia 2022 r. pełnomocnik obwinionej poparł wniesioną przez nią apelację w całości oraz wniósł o jej uwzględnienie. Ponadto, zaskarżonemu przez obwinioną orzeczeniu zarzucił:

1. naruszenie § 3 pkt 1 i 2, § 8, § 10 ust. 1 i § 23 ust. 6 rozporządzenia Ministra (...) z dnia 25 maja 2016 r. w sprawie szczegółowego trybu prowadzenia postępowania wyjaśniającego i dyscyplinarnego wobec nauczycieli oraz wznawiania postępowania dyscyplinarnego (Dz.U.2016.741) poprzez nie zaznajomienie obwinionej z aktami postępowania wyjaśniającego i przedwczesne przekazanie tych akt do Komisji Dyscyplinarnej, która wydała postanowienie o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego oraz nieprawidłowe i niewszechstronne wyjaśnienie sprawy przez Rzecznika dyscyplinarnego, a także nie dopuszczanie przez przewodniczącego Komisji obwinionej i jej obrońcy do zadawania pytań świadkom oraz nie zebranie, nie zabezpieczenie oraz nie utrwalenie przez Komisję kluczowych dowodów w sprawie, jak przesłuchanie przez małoletnich dzieci w obecności psychologa, oraz brak dopuszczenia w tym przedmiocie opinii biegłych psychologów i psychiatrów, o których dopuszczanie wnioskowała sama obwiniona, które to zaniedbania Rzecznika, a następnie komisji dyscyplinarnych skutkowały tym, iż w przedmiotowej sprawie nie zostały dopuszczone i przeprowadzone kluczowe dowody, które dowiodłyby braku winy obwinionej oraz niepopołnienia przez nią, zarzucanego jej czynu z art. 6 pkt 1 ustawy Karta Nauczyciela;

2. naruszenie § 47 w zw. z § 30 ust 1 w zw. z § 25 ust. 1 rozporządzenia Ministra (...) z dnia 25 maja 2016 r. w sprawie szczegółowego trybu prowadzenia postępowania wyjaśniającego i dyscyplinarnego wobec nauczycieli oraz wznawiania postępowania dyscyplinarnego (Dz.U.2016.741) poprzez: niedopuszczenie z urzędu dowodu z opinii biegłego z zakresu psychologii celem przebadania dzieci i wyjaśnienia, czy prawdziwy jest zarzut tego, że zostały one pozostawione przez obwinioną w toalecie oraz zaniechanie przez komisję dyscyplinarną dalszego postępowania dowodowego, w tym niedopuszczenie z urzędu dowodów z konfrontacji świadków, pomimo, iż w zeznaniach poszczególnych świadków występowały istotne dla rozstrzygnięcia sprawy sprzeczności;

3. sprzeczność istotnych ustaleń Komisji z treścią zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i dokonanie przez Komisję oceny dowodów w sposób dowolny, niewszechstronny, nielogiczny, sprzeczny z doświadczeniem życiowym w poprzez:

1) bezzasadne uznanie, że bezzasadnym jest przesłuchanie w obecności psychologa małoletnich dzieci, będących bezpośrednimi świadkami w/w zdarzenia oraz dopuszczenie i przeprowadzenie w tym zakresie opinii psychologiczno-psychiatrycznej,

2) błędne ustalenie, iż zasadne było oddalenie wniosków obwinionej o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z zeznań małoletnich świadków oraz świadka A. K., co doprowadziło do błędnego ustalenia, iż obwiniona zostawiła dzieci same sobie w łazience, wskutek czego dopuściła się ona braku należytej staranności w sprawowaniu nadzoru nad dziećmi, a tym samym nieprawidłowym zarzucaniem przez Komisję popełnienie przez nią zarzucanego jej czynu z art. 6 pkt 1 ustawy Karta Nauczyciela;

3) pominięcie istotnych dowodów przy dokonaniu ustaleń faktycznych w tym tego, iż obwiniona była b. skonfliktowana z dyrektorem A. F., która wraz z rodzicem dzieci oskarżyła obwinioną o zamknięcie, później zaś pozostawienie dzieci w toalecie, a także pominięcie faktu, iż główny świadek rzekomego zdarzenia p. J. Z., była najbliższym współpracownikiem p. dyrektora A. F., która pomawiając obwinioną, kilkakrotnie zmieniała wersję wydarzeń (zarówno na etapie na etapie wyjaśnień wewnątrz zakładowych, w rozmowie z matką, jak i na posiedzeniach komisji), w związku z czym świadek ten jest niemiarodajny, a jego zeznania mijają się z prawdą, na co z resztą zwróciła uwagę sama matka dzieci oraz wielokrotnie obwiniona,

4) nie wskazanie w uzasadnieniu orzeczenia na podstawie jakich dowodów Komisja dokonała ustaleń faktycznych, które dowody uznała za wiarygodne, którym dowodom odmówiła przymiotu wiarygodności i na podstawie których dowodów uznała obwinioną za winną zarzucanego jej czynu;

4. § 47 w zw. z § 36 ust. 1 pkt 3 w zw. z § 4 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra (...) z dnia 25 maja 2016 r. w sprawie szczegółowego trybu prowadzenia postępowania wyjaśniającego i dyscyplinarnego wobec nauczycieli oraz wznawiania postępowania dyscyplinarnego (Dz.U.2016.741) poprzez niewydanie orzeczenia o umorzeniu postępowania pomimo, iż ewentualne przewinienia nie zawierają znamion uchybienia godności zawodu lub obowiązkom nauczyciela, a z całą pewnością ich społeczna szkodliwość musiałaby zostać uznana za znikomą;

5. naruszenie art. 81 ust. 1 i art. 6 pkt 1 Karty Nauczyciela poprzez błędne zarzucenie obwinionej uchybienia obowiązkom, o których mowa w art. 6 pkt 1 ustawy Karta Nauczyciela i uznanie jej winnym, podczas gdy zachowanie obwinionej nie dało podstaw do uznania ją winnym w/w uchybieniu, w ocenie obwinionej powyższe doprowadziło do błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegających na bezpodstawnym przyjęciu, że obwiniona popełniła zarzucany jej czyn, w sytuacji gdy w sprawie nie przedstawiono dowodów pozwalających uznać E. S. (1) za winną, a jedynie uprawdopodobnienie

6. naruszenie art. 81 ust. 3 ustawy Karta Nauczyciela poprzez nieprawidłowe obsadzenie przez Ministra członków odwoławczej komisji dyscyplinarnej, którzy nie spełniali wymogów określonych przez Ustawodawcę w art. 81 ust. 3; w sytuacji gdy obwiniona jest nauczycielem przedszkolnym, zaś członkowie odwoławczej komisji dyscyplinarnej, wydającej orzeczenie z dnia 27 kwietnia 2021 r.: M. R. dyrektor Szkoły Podstawowej nr (...) im. J. B. w W., K. F. (1)

nauczyciel w Przedszkolu nr (...) z Oddziałami Integracyjnymi w Ł., T. P. dyrektor Zespołu Szkolno-Przedszkolnego w B., a tym samym nie kwalifikowali się oni do orzekania w przedmiotowej sprawie w myśl w/w przepisu Ustawy.

Biorąc pod uwagę w/w zarzuty, pełnomocnik obwinionej wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie obwinionej od niesłusznie zarzucanego jej czynu, z racji tego, że postępowanie dyscyplinarne nie potwierdziło popełnienia przez obwinioną zarzucanego jej czynu, albo że zarzucany obwinionej czyn nie zawiera znamion uchybienia godności zawodu nauczyciela lub obowiązkom, o których mowa w art. 6 Karty Nauczyciela; ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy komisji dyscyplinarnej do ponownego rozpoznania oraz o zasądzenie na rzecz obwinionej zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa według norm prawem przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie było to, czy obwiniona rzeczywiście dopuściła się zarzucanego jej czynu, tj. zamknęła dzieci F. i L. K. w toalecie i pozostawiła je bez opieki, a jeśli tak, to czy popełnienie tego czynu stanowi uchybienie godności zawodu nauczyciela lub obowiązkom wynikającym z art. 6 ustawy Karta Nauczyciela.

Sąd Apelacyjny, w celu poszerzenia zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, dopuścił dowód z nadesłanych przez Prokuraturę Rejonową B.-Północ akt sprawy o sygn. RSD 856/20, zgodnie z wnioskiem obwinionej wyrażonym w odwołaniu.

Jak wynika z powyższych akt, Prokurator Prokuratury Rejonowej B.-Północ w dniu 3 listopada 2020 r. zatwierdził postanowienie o umorzeniu dochodzenia w sprawie zaistniałego w okresie od września 2018 r. do 6 marca 2020 r. złośliwego i uporczywego naruszania praw pracowniczych E. S. (1) przez pracodawcę w Przedszkolu Samorządowym nr 65 w B., poprzez zabranianie pracownikom wspomnianej placówki rozmawiania z pokrzywdzoną, zwracanie się do pokrzywdzonej w obraźliwy sposób, kierowanie negatywnych uwag i komentarzy na temat pokrzywdzonej do innych osób, utrudnianie wykonywania obowiązków służbowych poprzez niewłaściwą organizację pracy, wymuszanie składania podpisu na dokumentach, nie dopuszczanie do głosu podczas Rad Pedagogicznych, odmowę przyjęcia sprawozdań, czym działano na szkodę E. S. (1), tj. o czyn z art. 218 § 1a k.k. wobec stwierdzenia, że czyn nie wyczerpuje ustawowych znamion czynu zabronionego (k. 822 akt dochodzenia).

E. S. (1) wniosła zażalenie na powyższe postanowienie (k. 824).

Sąd Rejonowy w Białymstoku, postanowieniem z 22 lutego 2021 r. utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie. W ocenie Sądu, zebrany w sprawie materiał dowodowy nie potwierdził, że doszło do wypełnienia ustawowych znamion czynu z art. 218 k.k.

Zgodnie z przepisem art. 75 ust. 1 ustawy z 26 stycznia 1982 r. - Karta Nauczyciela (dalej: Karta Nauczyciela), stanowiącym materialną podstawę odpowiedzialności dyscyplinarnej nauczycieli i zawierającym generalne znamiona deliktu dyscyplinarne, kary dyscyplinarne mogą być stosowane wyłącznie za uchybienia godności zawodu lub obowiązkom nauczyciela, o których mowa w art. 6 Karty Nauczyciela. Zatem, naruszenie obowiązków nauczyciela określonych art. 6 Karty Nauczyciela lub też inne zachowanie, które może być potraktowane jako uchybienie godności zawodu, stanowi podstawę odpowiedzialności dyscyplinarnej.

Natomiast w myśl art. 6 Karty Nauczyciela, do obowiązków nauczyciela należy:

- rzetelne realizowanie zadań związanych z powierzonym mu stanowiskiem oraz podstawowymi funkcjami szkoły: dydaktyczną, wychowawczą i opiekuńczą, w tym zadań związanych z zapewnieniem bezpieczeństwa uczniom w czasie zajęć organizowanych przez szkołę;

- wspieranie każdego ucznia w jego rozwoju;

- dążenie do pełni własnego rozwoju osobowego;
- doskonalenie się zawodowo, zgodnie z potrzebami szkoły;
- kształcenie i wychowywanie młodzieży w umiłowaniu Ojczyzny, w poszanowaniu Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, w atmosferze wolności sumienia i szacunku dla każdego człowieka;
- dbanie o kształtowanie u uczniów postaw moralnych i obywatelskich zgodnie z ideą demokracji, pokoju i przyjaźni między ludźmi różnych narodów, ras i światopoglądów.

Odnosząc się do zarzutów pełnomocnika obwinionej, wskazać należy, że nie doszło do naruszenia § 3 pkt 1 i 2, § 8, § 10 ust. 1 i § 23 ust. 6 rozporządzenia Ministra (...) z dnia 25 maja 2016 r. w sprawie szczegółowego trybu prowadzenia postępowania wyjaśniającego i dyscyplinarnego wobec nauczycieli oraz wznawiania postępowania dyscyplinarnego (Dz.U.2016.741, dalej: rozporządzenie z 25 maja 2016 r.). Rzecznik dyscyplinarny w sposób właściwy, zgodnie z przywołanymi przepisami, przeprowadził postępowanie wyjaśniające. Jak wynika z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, obwiniona D. S., jak również jej ówczesny obrońca – radca prawny P. M., otrzymali w dniu 24 października 2018 r. pismo powiadamiające o zakończeniu postępowania wyjaśniającego. Pismo zawierało pouczenie o terminie, w którym udostępnione mogą być nauczycielowi, którego dotyczy postępowanie, zebrane dowody (k. 46 akt postępowania wyjaśniającego). W oświadczeniu z 26 października 2018 r. obwiniona potwierdziła, że zapoznała się z aktami postępowania wyjaśniającego (k. 51 akt postępowania wyjaśniającego). Obwiniona wraz z obrońcą była również obecna przy przesłuchaniach świadków w Kuratorium (...) w B.. Obrońca obwinionej zadawał świadkom pytania (protokół z posiedzenia Komisji Dyscyplinarnej z dnia 13.12.2018 r.). W ocenie Sądu Apelacyjnego, w niniejszej sprawie nie zaistniała konieczność dopuszczania opinii biegłych psychologów i psychiatrów na okoliczność tego, czy rzeczywiście miało miejsce wydarzenie dotyczące zamknięcia dzieci w łazience. Sąd uznał za Komisją Dyscyplinarną, że zeznania powołanych świadków były wystarczające do potwierdzenia tego zdarzenia.

Nie został również naruszony przepis § 47 w zw. z § 30 ust 1 w zw. z § 25 ust. 1 rozporządzenia z 25 maja 2016 r. Jak wskazano powyżej, dowód z opinii biegłego z zakresu psychologii nie był w tym przypadku niezbędny. Zwłaszcza, mając na uwadze dobro 3-letnich dzieci, dla których wydarzenie to wiązało się z przykrymi doświadczeniami. Wskazać należy, że Komisja Dyscyplinarna zaniechała dalszego postępowania w sprawie, bowiem wyjaśnione zostały w sposób dostateczny wszystkie okoliczności sprawy.

Pełnomocnik obwinionej wskazywał w odwołaniu na sprzeczność istotnych ustaleń Komisji z treścią zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Z zarzutem tym nie sposób się zgodzić. W ocenie Sądu Apelacyjnego, Komisja dokonała prawidłowych ustaleń faktycznych, po przeprowadzeniu wszechstronnej analizy zgromadzonego materiału dowodowego.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, fakt, że obwiniona była w konflikcie z dyrektorem Przedszkola – A. F., nie wpływa na właściwie ustalony stan faktyczny. A. F. nie była nawet bezpośrednim świadkiem zdarzenia, które zostało zarzucone obwinionej. Dyrektor placówki, po otrzymaniu informacji od rodzica dziecka, musiała podjąć pewne kroki, w tym zwrócić się do Kuratora Oświaty o przeprowadzenie postępowania wyjaśniającego. Z akt przesłanych przez Prokuraturę Rejonową B.-Północ, wynika, że nie było dowodów świadczących o tym, że przełożona E. S. (1) stosowała wobec niej mobbing. Dowody zawarte w aktach tych nie mogą zatem świadczyć w żaden sposób o celowych działaniach A. F., zmierzających do szkodzenia wizerunkowi obwinionej oraz jej dalszej pracy w zawodzie nauczyciela. Sąd nie podziela też zarzutów dotyczących stronnictwa świadka J. Z.. Jak wynika z przeprowadzonego postępowania dowodowego, J. Z. potwierdziła zaistnienie zdarzenia, o którym dowiedziała się od swoich dzieci M. K. (1). Sąd nie znajduje żadnych powodów, aby uznać zeznania świadka za niewiarygodne. Nie ma też podstaw do twierdzeń, że świadek pomawiał obwinioną.

Komisja w uzasadnieniu orzeczenia wyraźnie wskazała, na jakiej podstawie uznała, że obwiniona dopuściła się zarzucanego jej czynu. Kluczowe w sprawie były zeznania świadków – w tym przede wszystkim bezpośredniego

świadka zdarzenia – J. Z., jak również zeznania matki dzieci – M. K. (1). W ocenie Sądu Apelacyjnego, nie została podważona wiarygodność powyższych dowodów, a zarzuty obwinionej stanowią jedynie polemikę z prawidłowo ustalonym stanem faktycznym sprawy. Sąd nie dopatrył się w wywodach Odwoławczej Komisji Dyscyplinarnej braku logiki czy też niezgodności z zasadami doświadczenia życiowego.

Nie naruszono przepisu § 47 w zw. z § 36 ust. 1 pkt 3 w zw. z § 4 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia z 25 maja 2016 r. poprzez niewydanie orzeczenia o umorzeniu postępowania, a także art. 81 ust. 1 i art. 6 pkt 1 Karty Nauczyciela. Sąd Apelacyjny podziela twierdzenie Komisji Dyscyplinarnej, że czyn obwinionej stanowił uchybienie obowiązkom nauczyciela, zatem podlega odpowiedzialności dyscyplinarnej. Zamknięcie 3-letnich dzieci w łazience, które w tym czasie nie były pod opieką nikogo dorosłego, należy uznać za nieodpowiedzialne i godzące w obowiązek rzetelnego realizowania zadań związanych z powierzonym stanowiskiem nauczyciela. Komisja wzięła pod uwagę wszystkie okoliczności zdarzenia, jak również stopień winy oraz społeczną szkodliwość czynu. Dlatego też nie wymierzyła obwinionej kary, o którą wnosił Rzecznik Dyscyplinarny. Obwiniona otrzymała karę adekwatną do swojego przewinienia i stopnia naruszenia obowiązków, czyli karę najłagodniejszą, przewidzianą w art. 76 pkt 1 Karty Nauczyciela - karę nagany z ostrzeżeniem.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 81 ust. 3 Karty Nauczyciela poprzez nieprawidłowe obsadzenie członków odwoławczej komisji dyscyplinarnej wskazać należy, że komisja została prawidłowo obsadzona. Zgodnie ze wskazanym przepisem, do składu orzekającego komisji dyscyplinarnej pierwszej instancji, o której mowa w art. 77 ust. 1 pkt 1 lit. a, wchodzi co najmniej jeden nauczyciel zatrudniony w szkole tego samego typu, a do składu odwoławczej komisji dyscyplinarnej - co najmniej dwóch nauczycieli zatrudnionych w szkole tego samego typu co nauczyciel, którego dotyczy postępowanie. W skład komisji odwoławczej w niniejszej sprawie wchodził: M. R. – dyrektor Szkoły Podstawowej nr (...) im. J. B. w W., K. F. (2) - nauczyciel w Przedszkolu nr (...) z Oddziałami Integracyjnymi w Ł., T. P. - dyrektor Zespołu Szkolno-Przedszkolnego w B.. Został zatem spełniony warunek uczestnictwa co najmniej dwóch nauczycieli zatrudnionych w szkole tego samego typu co nauczyciel, którego dotyczy postępowanie.

Nie są również uzasadnione zarzuty, na które powoływała się obwiniona w odwołaniu wniesionym we własnym imieniu. Wskazać należy, że Sąd Apelacyjny popiera dokonaną przez Komisję ocenę faktyczną i prawną niniejszej sprawy. Przepisy prawa zostały należycie zinterpretowane i właściwie zastosowane do prawidłowo ustalonego stanu faktycznego. Nie można zatem mówić o naruszeniu art. 6 pkt. 1 w związku z art. 75 oraz art. 76 ust. 1 pkt. 1 Karty Nauczyciela.

Jak już wskazano we wcześniejszej części niniejszego uzasadnienia, ocena materiału dowodowego dokonana przez Odwoławczą Komisję Dyscyplinarną była trafna nie sposób zarzucić jej naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów. Wskazać należy, że Komisja nie miała obowiązku ponownego przesłuchania świadków na tę samą okoliczność, skoro okoliczności sprawy nie budziły zastrzeżeń. Natomiast Sąd Apelacyjny przychylił się do wniosku obwinionej o dopuszczenie dowodu z akt sprawy karnej RSD 856/20. Niemniej jednak, dowód ten nie potwierdził twierdzeń obwinionej.

Mając na uwadze powyższe, wskazać należy, że Odwoławcza Komisja Dyscyplinarna prawidłowo utrzymała w mocy orzeczenie Komisji Dyscyplinarnej z 10 stycznia 2020 r. Udowodniono bowiem, że obwiniona E. S. (1) dopuściła się naruszenia obowiązku rzetelnego realizowania zadań związanych z powierzonym jej stanowiskiem nauczyciela. Dlatego też, Sąd Apelacyjny na mocy art. 385 k.p.c. w zw. z art. 85m ust. 1 ustawy Karta Nauczyciela oddalił odwołanie.